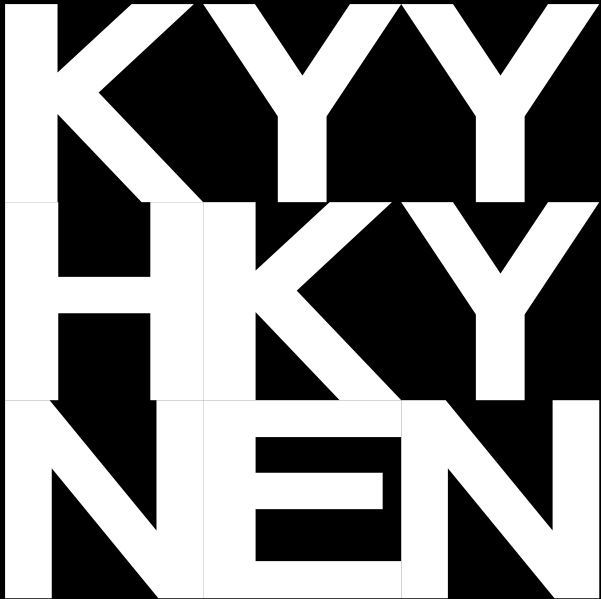




APARTHEID 2.0



Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen
julkaisu vuodesta 1853
157. vuosikerta • ISSN 0356-2247
<http://www.tyt.fi> • tyt-kyyhkynen@helsinki.fi
Päätoimittaja Heli Yli-Räisänen (tyt-kyyhkynen@helsinki.fi)
Toimitussihteeri Nina Järviö (nina.jarvio@helsinki.fi)
Taitto Jami Järvinen • Kuvitus Saara Hannus
Toimitus: Minna Oksanen & Oscar Ortiz-Nieminen
Ilmoitusmyynti Jani Laaksonen
(jani.laaksonen@helsinki.fi) & Antti Piirainen
(antti.piiirainen@helsinki.fi)

Vuosikerta 13 euroa
Tilaukset tyt-kyyhkynen@helsinki.fi
Irttonumeron arvo 3 euroa
Toimituksen osoite TYT / Kyyhkynen,
PL 33, 00014 Helsingin yliopisto
Määrä 1600 kpl • Painopaikka: Painotalo Casper, Kurikka

Kirkossa on meneillään poikkeuksellisen kiinnostava vuosi

HALUATKO perehtyä kirkon ja seurakuntien tilanteeseen?

TAHDOTKO pysyä ajan tasalla kirkkopolitiikan kiemuroista, päivän polttavista puheenaiheista ja vallitsevasta mielipideilmastosta?

KAIPAATKO tietoa alasi avoimista työpaikoista?

Kotimaa on jokaisen teologian opiskelijan **tuore ja monipuolinen tietolähde**. Se kertoo kirkon ja seurakuntien asiat laajemmin kuin mikään muu lehti. Se herättää keskustelua **arvoista**, jotka tämän päivän Suomessa vallitsevat.

Teologisen tiedekunnan opiskelijana saat Kotimaa-lehden -50%!

Hyödynnä
etusi!

- 50 %

12 kk

49,50€

(norm. 99€)



TILAUKSET

Soita

p. 020 754 2333 Kotimaa-yhtiöt asiakaspalvelu ma-pe klo 8-16
Lankaverkosta: 8,21 senttiä/puhelu + 6,9 senttiä/minuutti,
Matkapuhelimesta: 8,21 senttiä/puhelu + 14,9 senttiä/minuutti

Lähetä sähköpostia

tilauspalvelut@kotimaa.fi
Mainitse viestissä tarjous-
tunnus KY10

3	SIŠÄLTÖ
4	PÄÄKIRJOITUS: ORDNUNG!
5	SYRJITTYJÄ VAMPYYREJA, ELI
	LÄNSIMAALAISEN IHMISEN
	HISTORIASTA EI MITÄÄN UUTTA
8	TIUKKA TOISEUS: NAILON VENYY JA
	SUKUPUOLI PAUKKUU
13	MARJA-SISKO AALTO: KUNNON
	IHMISET JA NE MUUT
14	VAPAUTUKSEN TEOLOGIAA
	SUOMALAISITTAIN
15	ELÄIMELLINEN TOISEUS
19	IT WON'T GET BETTER
21	WAREBORG.BLOGSPOT.COM
22	TIMO HÄNNIKÄINEN SEIKKAILEE
23	KIRKKONEUVOKSET KERAILYKUVINA

ORDNUNG!

Ihmiskunnan olemassa ololle on välttämätöntä kategorisoida, luokitella, erotella, lajitella, asettaa vastakkain ja toiseuttaa: musta – valkoinen, nainen – mies, homo – hetero, kissa – koira, kilpi – konna, paavo – värynen. On siis tärkeää hierarkkisesti ja alistussuhteilla erottaa asiat ja erityisesti ihmiset kvalitatiivisesti toisistaan, mutta samalla pitää yksittäinen ryhmä tai luokka yhtenäisenä ja yksimielisenä: *Jos et ole puolellamme, olet meitä vastaan*. Ilman rivien yhtenäisenä pysymistä spitaalini, hivin ja jalkasilsan riski kasvaa huomattavasti, kaikki edellä mainittu todetaan Köyliön järvenjään yliopistossa tehdyssä tuoreessa tutkimuksessa.

Näiden tutkimustulosten valossa minua hämmästyttää viimeaikainen *Homoillan* herättämä keskustelu, jossa on kyseenalaistettu kristinuskovaisien rivien yhtenäisyyttä. Kautta historian kristinuskovaiset ovat olleet samaa mieltä keskenään aivan kaikesta. Jos näin ei olisi, tälläkin hetkellä ainakin 79 prosentilla suomalaisista olisi hivi tai jalkasieni. Tai spitaali.

Olen äärimmäisen huolestunut, miten suomalaisten käsitys sovussa ja harmoniassa elävistä kristinuskovaisista on horjunut. Haluankin selkeyttää tilannetta kertaamalla, mitä on tapahtunut, mitä kristinuskovaisuus pitää sisällään, ja miten se todella on Suomessa järjestäytynyt.

Oleisradio järjesti toimivan konseptin keskusteluohjelman, jonka pyrkimyksenä on kautta aikain ollut luoda asiallinen ilmapiiri rakentavalle keskustelulle ja hyvä pössis. Keskustelemaan kutsuttiin Jumalan edustajia ja liuta muita, jotka eivät edustaneet Jumalaa. **Päivi ”Späkä” Pasanen** kertoi Jumalan mielipiteen, piispa **Masselimusseli** oli nukkunut huonosti ja puhui hieman hassuja, ja muut olivat äkillisesti sairastuneet leukalukkoinfluenssaan eivätkä siksi kyenneet avaamaan suutaan. Ohjelmaa katsoi parisen miljoonaa valveutunutta suomalaista, jotka kriittisesti suhtautuivat kaikkeen ohjelmassa esitettyyn informaatioon.

Kristinuskovainen uskoo Jumalaan ja arkkihiippaan, joka rakastaa ihmisiä muttei himoseksualisteja eikä munasarjakkaita eikä vasenkätisiä eikä äyriäisiä. Kristinuskovainen itkee yöllisen siemennyksen jälkeen ja rukoo anteeksiantoa Pasasen Späkältä, joka on arkkihiipan johtaja ja käy puolueuuvotteluja Jumalan kanssa. Kristinuskovaisien jäseniä, joille verovarot menevät, ovat kristillisidemokrasistit, kirkko, islamit, Günther-säätiö, Muumien veljeskunta ja cockerspanielit. Tämä kaikki on hyvää ja kaunista, kirjan nimeltä *Raamattu* (VSOY 123 jKr), ummetuskirjojen ja Luterin tahdon mukaista.

Se siitä. Nyt on väärinkäsitykset oikaistu. Palatkaamme ryhmän sisäisestä yhdenmukaisuudesta niiden perustavanlaatuisen erillaisuuteen, josta Köyliön järvenjään yliopiston tutkimus toteaa seuraavasti: ”Jo vanha kansa sen tiesi: suutari pysyköön lestissään, turha on hyväksi havaittua järjestystä sotkea. Valkoinen mies uittaa tukkia, nainen siivoaa, musta mies siivoaa, homo sisustaa, sika teurastetaan ja pokemoneja saa Siwasta. Näin on, on aina ollut ja on aina oleva.”

Tämäkin luonnollinen järjestys on nyt uhattuna. On nimittäin ta hoja, jotka yrittävät horjuttaa sitä. Kyseessä on itse asiassa vaikutusvaltainen, maailmanlaajuisesti organisoitunut homojen joukko, näin kirjoittaa Kristillisidemokraattien kansanedustajaehdokas **Jouko Pihon** blogissaan (16.10.2010, <http://joukopiho.puheenvuoro.uusisuomi.fi/49143-miksi-ja-keiden-tahdosta-maailmassa-on-homomyonteinen-buumi>).

Kaikki on Pihon mukaan suunniteltua: Ensin homot esitettiin televisiossa hassuina ja harmittomina ressurkoina, joita kukaan ei voinut kokea uhkana, sitten ne valtasivat musiikkimailman ja Hollywoodin, ja seuraava askel onkin ollut vaatimukset tasa-arvosta ”ikään kuin heille kuuluisi samat oikeudet kuin heteroille”.

Piho ei enää ihmettele, miten homouden rikos- ja sairausluokituksesta on tultu homobuumiin, vaan ymmärtää viimein, että kyseessä on kansainvälinen, suunniteltu operaatio, aivopesu ja sala-liitto. Damn you Jokke, you caught us!

Jokke on saanut jostain myös käsiinsä homokoalitiomme toimintasuunnitelman, jota hän vapaasti siteeraa blogissaan seuraavasti:

”Nämä tahot haluavat nykyisen systeemin tuhoa, koska he haluavat pystyttää sen tilalle uuden maailmanjärestyksen, joka on enemmän heidän mielensä ja tahtonsa mukainen, yhden maailmanvaltion, jossa ei ole enää kansallisvaltioita eikä eri uskontoja. EU on ollut vain ensikokeilu sillä tiellä. Tavoitteena on MU eli Maailman unioni.”

”Maailman Unioni”, siinäpä oivallinen nimi kerhollemme – olimme ajatelleet Tellus Unitedia, mutta MU on jotenkin tarttuvampi ja seksikkäämpi, kiitti Jokke! ■

Heli Yli-Räisänen
päätoimittaja

Teksti: Nina Järviö ja
Heli Yli-Räsänen

SYRJITTYJÄ VAMPYYREJA



**ELI LÄNSIMAALAISEN
IHMISEN
HISTORIASTA EI
MITÄÄN UUTTA**

VAMPPYRIT, NUO VERENHIMOISET ELÄVÄT KUOLLEET, OVAT NYT HALUTUMPIA KUIN VUOSIKAUSIIN. TÄLLÄISTÄ EI OLE NÄHTY SITTEN VANHOJEN MUSTAVALKOELOKUVIEN – JOS EDES SILLOIN. VAMPPYRIT IMESKELEVÄT IHMISPOLOJA NIIN KIRJOISSA, ELOKUVISSA KUIN TELEVISIOSSAKIN. ON TEINIROMANTIIKKAHITTI TWILIGHT, JOTA KIRJOJEN JA ELOKUVIEN MUODOSSA YLEISÖLLE SYÖTETÄÄN JA TV-SARJA TRUE BLOOD – YKSI TÄMÄN HETKEN SUOSITUIMPIA VAMPPYRIKERTOMUKSIA, JA SITTEN ON RIKOSTUTKIJAVAMPPYRIA JA VAMPPYRIPÄIVÄKIRJAA, JA INNOLLA ODOTAMME VAMPPYRI-REALITYA. JEP, VAMPPYRIT OVAT *HOT, IN, HIP, SO NOW* JA *NEW BLACK* – WE GET IT – MUTTA ONKO KALVAKOIDEN YSTÄVIEMME YHTEISKUNALLISEN ASEMAN NYKYKUVAUKSESSA KUITENKAAN MITÄÄN UUTTA SUHTEESSA TODELLISUUTEEN JA MAAILMANHISTORIAN MUISTIKUVAAN SIITÄ, MITEN IHMISET TOISIAAN OVAT KOHDELLEET?



HISTORIAN OPPITUNTI I: HOMOFOBIA

True Blood, kirjailija **Charlaine Harrisin** *The Southern Vampire Mysteries* -kirjasarjaan perustuva ja **Alan Ballin** tuottama televisiosarja on venynyt jo kolmanteen tuotantokautensa. Sarjassa seura-

taan pienen kuvitteellisen Bon Temps -kaupungin asukkaiden elämää nykypäivän Yhdysvalloissa, jossa vastikään on myönnetty vampyyrien olemassaolo ja annettu erinäisiä kansalaisoikeuksia, *vampire rights*, minkä myötä yhä enenevä määrä kalpeakasvoista on tullut ulos arkusta.

Suuressa osassa Bon Tempsin eläviä asukkaita vampyyrit herättävät pelon tai vastenmielisyyden tunteita, ja

he mieluiten näkisivät vampyyrit paradoksaalisesti kuolleina, mutta on myös niitä, jotka todella pyrkivät vampyyrien seuraan. Ympäri Yhdysvaltoja kuullaan tarinoita *fang bangerseista*, ihmisistä, jotka antavat vapaaehtoisesti vampyyrien imeä itseltään verta. Miksi? No seksin takia.

Fang-bangerseistävoi löyhästi vetää yhtäläisyysmerkit vielä 80-luvulla Suomessakin vallinneeseen alakulttuu-

riin, jossa ei suinkaan ollut kyse homoseksuaalisuudesta, kun ukkomiehet notkuivat puistoissa tavoitteena päätyä sekstailemaan yleiseen vessaan toisen miehen kanssa. Korostan: ei homoa.

Entä mitäs saadaan, kun tiputetaan n-kirjain pois sloganista ”*God hates fangs*”, jota kristitty väki lehtereiltään huu-telee?

HISTORIAN OPPTITUNI II: KOLONIALISMI JA RASISMI

Bon Tempsin tai koko Amerikan elävä väki suhtautuu vampyyreihin samanaikaisesti julmina tappajina ja seksiobjekteina, mutta entä ihmisinä? Tuskin. Kuulos- taako tututtua?

Kolonialismin aikana rakentui kuva Afrikassa asuvista tai sieltä lähtöisin olevista tummista ihmisenkaltaisista olennoista, *neekereistä*, jotka olivat valkoisen miehen yksinkertaisessa mielessä joko villejä raakalaisia tai kyltymättömiä seksikoneita. True Bloodissa vampyyrit ovat hie- man kumpaakin. Joita- kin Bon Tempsin eläviä kiehtoo vaaran ja nautinnon kombinaatio seksissä vampyyrin kanssa, ja vaikuttaa-

kin siltä, että harva fangbanger enää halajaa seksiä elävän kanssa päästyään vampyyriseksin ma- kuun: ”*Once you go black, you never go back*”.

HISTORIAN OPPTITUNI III: MASKULIINISEN MONOTEISMIN SEKSIKONTROLLI

Mielikuva vampyyrien eläimellisestä, väkival- taisesta ja seksuaalises- ta luonteesta vetää monia Bon Tempsin eläviä puoleensa, vaikka jär- ki ja vallitseva moraali käskisivät juosta.

Pureminen, veren roiskuminen sekä tum- mat nahkavatteet aihe-uttavat väksinkin miel- leyhtymiä popularisoi-

tuun käsitykseen sado- masokistisesta seksistä, jossa saadaan nautintoa kivusta tai kivun tuot- tamisesta. Popularisoi- tua tai ei, vapaaehtoi- nen, suostumuksellinen mutta vaniljasta poik- keava seksi...no okei seksi yleensä, on ollut länsimaisessa kulttu- rissa – jopa sen sekula- risoituneissa muodois- sa – tarpeellista tuomi- ta luonnottomaksi näi- hin päiviin asti.

Tendenssin juuret voidaan jäljittää mas- kuliinisiin monoteisti- siin uskontoihin – ni- miä mainitsematta – joissa on niiden histori- an alkuaajoista asti ollut korostunut tarve sek- suaalisuuden sosiaali- seen kontorolloimiseen.

Herra, suuri sotapääl- likkö toi kurin ja järjes- tyksen kaoottiseen fe- miniinisyyden ja hedel- mällisyyden palvontaan, jossa myös seksi oli osa kulttia.

Vampyyrit eivät ehkä olekaan niin kuvitteel- lisiä. True Bloodin maa- ilma ei ole oikeastaan lainkaan epätodelli- nen vaan tosi kuin veri. Ehkä Harris ja Ball ovat vain ottaneet erilaisia länsimaisen kulttuurin outona pitämiä ilmiöi- tä ja yhdistäneet nämä tekstissä ja kuvaruudul- la. Ihme pervot! ■



TKU TOISEUS

**NAILON
VENYY JA
SUKUPUOLI
PAUKKUU**



MITÄ SAADAAN, KUN PUETAAN MONTA KERROSTA NAILONSUKKAHOUSUJA PÄÄLLEKKÄIN? NO LUONNOLLISET NAISEN SÄÄRET, DUH. SUKKAHOUSUISTA ON MONEKSI MUUKSIKIN KUIN SUKUPUOLEN MUOKKAAMISEEN – NE VENYVÄT MYÖS TAITEEKSI. VAI ONKO SE SAMA ASIA, SUKUPUOLI ON TAIDETTA JA VENYVÄÄ? ÄH, MENIN JO SEKAISIN KAIKISTA METATASOISTA. POHDIMME AIHETTA USKONTOTIETEILIJÄ JA TIETOKIRJAILIJA TIIA AARNIPUUN KANSSA AMOS ANDERSONIN TAIDEMUSEON ICELANDIC LOVE CORPORATION (ILC) -TAITELIJARYHMÄN TIGHT-NÄYTTELYSSÄ, JONKA TEOSTEN RAAKA-AINEENA OVAT MUODOSSA TAI TOISESSA SUKKAHOUSUT ELI TIGHTS.

Teksti: Oscar Ortiz-Nieminen

Kesällä ilmestyi **Tiia Aarnipuun** viimeisin kirja *Sinivalkoisissa höyhenissä: Suomalainen drag* (2010), joka käsittelee kotimaisen ristiinpukeutumisen historiaa. Aikaisemmissa julkaisuissaan Aarnipuu on käsitellyt ristiinpukeutuvia pyhimyksiä keskiajalla ja transilmiöitä – vahvaa sukupuolen ja toiseuden tematiikkaa on siis havaittavissa läpi koko tuotannon.

IHANAN LUONNOLLISTA

Drag-taiteessa sukka housuilla on mitä ilmeisimmin suurikin rooli.

– Sukkahousujen taroituksenahan on, että sääret näyttäisivät sileitä ja täysin karvattomilta. Monet miespuoliset drag-artistit saattavat

pukea päällekkäin useammatkin sukka housuparit, jotta säärikarvoitus peittyisi kokonaan piiloon. Tällä tavoitteellaan ”luonnostaan” karvatonta lookia, johon tavallinen nainenkaan ei oikeastaan edes yllä. Siinä voidaan ajatella olevan tiettyä naisvihamielisyyttä, josta miesten tekemää dragia on usein moitittu. Tässä näkyy se, kuinka ristiinpukeutumista voidaan tarkastella ja arvioida monesta eri näkökulmasta, Aarnipuu pohtii ja jatkaa sukka housuista. – Itse dragia tehdessäni olen käyttänyt tukisukkahousuja poikamaisen lookin saamiseksi, koska tiukat sukkikset kaaventavat lantion muodot solakan poikamaisiksi.



DRAG – JOTAIN IHAN TOISTA?

Drag on Aarnipuun kirjan mukaan paljon muutakin kuin paljettimekoissa, korkokengissä, övereissä meikeissä ja runsaissa peruukeissa suurten lavadiivojen imitoimista. Se ei ole vain homomiesten queen-hahmojen yökerhoviihdettä, jossa huulia heilutellaan synkässä musiikin kanssa. Dragin tarkka määrittäminen ja rajanveto muihin taidemuotoihin on niin ikään hankala tehtävä, sillä se taidemuotona on alati kehittyvä ja olemukseltaan moni-ilmeinen.

Drag on historiallisesti lähellä näyttämötaiteita, sidoksissa kaba-reisiin, ivailevaan burleskiin ja omituisiin sirkushuveihin. Drag-esityksiä tehdään hyvin monesta lähtökohdasta käsin: ne saattavat kummata kimaltelevan ja suurentelevan, glamuröösien estetiikan viehtymyksestä tai tarpeena käsitellä, rikkoa tai kyseenalaistaa yhteiskunnan käsityksiä sukupuolesta, seksuaalisuudesta ja/tai kauneudesta ylipäänsä.

– Suomalainen drag on menossa nykyään yhtäältä kaupalliseen ja toisaalta kokeilevaan suuntaan. Lähes kaikki tätä nykyä tuntee jo monena vuotena kiertueitakin tehneet **Jarkko Valteen** ja **Osku Heiskasen**. Televisio on tehnyt myös tutuik-

si sellaiset hahmot kuin **Marja Tyrni**. Vaihtoehtoisempaan siipeen voisi periaatteessa lukea mukaan myös artisti **Cristal Snown**. Kokeilevampi drag-taide on Suomessa paradoksaalisesti kyllä sidoksissa burleskiin, jossa ennemmin riisutaan vaatteita kuin puetaan niitä päälle. Mielenkiintoista olisi vastaisuudessa nähdä esimerkiksi enemmän transihmisten tekemää dragia, Aarnipuu kommentoi.

Kävelemme näyttelytilassa kohti Faces-nimistä valokuvasarjaa, jossa ILC:n taiteilijat **Eirún Sigurðardóttir**, **Jóni Jónsdóttir** ja **Sigrún Hrólfsdóttir** poseraavat itse muotokuvamaisen kauniisti mustiin asuihin sonnustautuneina, kevyesti meikattuina ja hiukset tupeerattuina totte-roille. Viereisessä sarjassa heidän kasvonsa peittävät mustat sukka-housut, jotka vääntävät naisten kasvot vääriksi. Taiteilijoiden nenät, huulet, silmäluomet ja hiukset ovat ihan vinksin vonksin.

– Tästä ensimmäisestä kuvasarjasta tulee mieleen **Marilyn Monroe** ja vanhanajan Hollywoodin naisihanteet. Näissä kuvissa on sitä itseään, naissukupuolen kauneudenluonnollistamista. Naisen ”luonnollisen kauneuden” eteen tarvitsee nähdä loppujen lopuksi paljon vai-vaa, sillä siihen kuuluu meikkiä, muita chostei-



Dragissa sukupuoliroolit voivat mennä parhaimmillaan limittäin ja päällekkäin useamman kerroksen verran: esimerkiksi nainen voi esittää miestä, joka esittää naista, joka esittää miestä.

ta ja laitettu tukka. Seuraava kuvasarja tuo mieleeni sellaiset fetissinaamiot tai sitten sellaisen kokeilevemmän, groteskeilla ja jopa vastenmielisillä naishahmoilla leikittelevän dragin, Aarnipuu analysoi kuvasarjoja.

POIKAMIESTYTÖT JA MITÄ NÄITÄ NYT ON

Mikä sukupuolella ja sen ilmentämisessä oikein kiehtoo? Näin teologin ja uskontotieteilijän kesken kysymys tuntuu lähes naurettavalta, uskonto ja seksuaalisuus ovat niin kiinteästi ja laaja-alaisesti kietoutuneita toisiinsa, ja siinä pyhässä liitossa sukupuoliella ja sen muodoilla on iso rooli. Kerta kiellon päälle – kysyn vaikka kettuillakseni!

– Dragissa sukupuoliroolit voivat mennä parhaimmillaan limit-täin ja päällekkäin useamman kerroksen verran: esimerkiksi nainen voi esittää miestä, joka esittää naista, joka esittää miestä. Parasta

ja koskettavinta dragia mitä minä olen nähnyt, on ollut naisten tekemää drag kingeily, jossa esittäjät pukeutuivat tahallisen tökerösti miesten vaatteisiin ja liimasivat kasvuihinsa huolimattomasti tekopartaa. Esitys oli yhtäaikaaisesti sekä liikuttava että uskottava, siinä tietoisesti pohdittiin sukupuolen juuria ja olemusta, Aarnipuu vastaa asiallisesti hölmöön kysymykseeni.

– Olen itse tehnyt dragia pukeutumalla sekä mieheksi että naiseksi. Miehisen tyylin löytäminen oli minulle aluksi vaikeaa, miehisen tyyliin liittyy niin monta asiaa kuten tilankäyttö, erilaiset maneerit ja tietyt kliseet. Kerran pukeuduin yksin juhliin drag queeniksi. Minulla oli korkokengät ja käsittämättömät määrät meikkiä. En oikeastaan näyttänyt yhtään naiselta vaan pikemmin androgyyniltä, naiseksi pukeutuneelta mieheltä. Oikeastaan silloin vasta tajusin, millaista on olla mies. Korkkarit tekivät

minusta miehen, Aarnipuu naurahtaa. Viimeinen lause vaientaa minut lopullisesti, täynnä kunnioitusta, kysymyksineni mikä sukupuollessa ja sen ilmentämisessä kiehtoo.

SUORAAN MUTKIEKKAUTTA

Mutta minuapa kiehtoo Tiia Aarnipuu! Miten uskontotieteilijästä tuli tietokirjailija?

– No, oikeastaan tie on samalla suora, mutta mutkikas. Ajattelin pitkään, etten sopisi tutkijaksi, mutta gradun myötä alkoivat ajatukseni tässä suhteessa muuttua. Hakeuduin sittenkin jatko-opiske-

lijaksi, mutta yliopiston nykyinen kehityskaari ei oikein innosta, eivätkä professorin kannustus ja laudaturin gradu poikineet lainkaan apurahoja. Tuttavan kautta minuun otettiin yhteyttä kustantamosta ja aloin suunnitella kirjaa transaiheesta, joka oli tullut minulle tutuksi gradun ja muun elämäkokemuksen kautta vuosien varrella. Toisaalta ei tämä helppo tie ole, apurahojen turvin elämistä tämäkin oikeastaan on, tosin niitä on saanut helpommin kuin väitöskirjan tekoon,

Aarnipuu kiteyttää.

Mutta että siirtyä akateemisen tekstin tuottamisesta populaarimpaan tietotekstiin – ei mahda olla helppoa?

– Aluksi populaariin tietokirjallisuuden lajiin siirtyminen tuntui isolta kynnykseltä: sai jättää kaikki viittaukset pois ja vapautua niin tyylillisesti kuin kielellisesti. Tekstin kanssa on ihana

välillä irrotella, kirjoittaa vaikkapa viihteellisesti ja paikoin lähen-tyä runoutta. Muunlaisten kuin tieteellisten tekstin kirjoittaminen tekee kyllä hyvää myös akateemiselle kirjoittuylille, kieli kirjavoituu ja elävöityy. Uskontotieteilijän ja sitä kautta kulttuurintutkijan koulutukseni on tarjonnut paljon eväitä erilaisten





Korkkarit tekivät minusta miehen

asioiden pohtimiseen teoreettiselta kannalta, Aarnipuu valaisee eroja.

PYHÄ MYSTEERI

Kuljen haastateltavana kanssa kohti näytelytilan alaosa, jonne on sijoitettu kahdesta noin kaksimetrisestä kiekosta muodostettu veistosmainen tilateos. Teokseen on kohdistettu voimakas spotivalo, joka valaisee voimakkaasti ensimmäistä kehää, jonka ympärille on pingotettu erivärisiä sukkahousuja. Katsojaa lähinnä on samankokoinen, leikkauksin koristeltu kiekko, jonka läpi sukkahousujen värittävä valo näkyy. Puiseen ympyrään on leikattu symmetrisesti aukkoja, jotka esittävät niin miehen kuin naisenkin sukupuolikalustoa, sääriä, luita, sydämiä, siittiösoluja, munasoluja ja kuunkierron vaihteita. Teos kokonaisuudessaan muistuttaa erehdyttävästi goottilaisen kirkon ruusuikkunaa. Olemme molemmat haltioituneita!

– Tämäpä on hieno!
Voisi ajatella sen olevan

biologisen naiseuden ja lisääntymisen juhlintaa, sellaista, joista jotkut feministit voisivat innostua ja toiset pahastua. Silti taustalla näkyvät koko ajan nuo sukkahousut, jotka värikkäinä siivilöityvät katsojan silmiin. Tässä teoksessa on sellaista sukupuolen alkuperän pohdintaa: onko biologia koko totuus vai vaikuttaa-ko taustalla nailonit eli kulttuurin tapa venyttää ja värittää sukupuoli?

Olemme mysteerisen sukupuolen äärellä. Se rakentuu venytetyistä, värikkäistä sukkahousuista, elimistä ja ruumiinosista sekä kaikkien näiden erilaisista ja mitä mielikuvituksellisimmista yhdistelmistä. Sukkahousut – niillä rakennetaan toinen... tai se toinen toisesta. Äh, sekosin taas, taidan mennä ostamaan sukikset. ■

KUKA?

Tiia Aarnipuu tietokirjailija, FM uskontotieteestä Helsingin yliopistosta

Aarnipuu on toiminut Helsingin kaupunginvaltuutettuna Vasemmistoliiton riveissä, valtuustoryhmänsä puheenjohtajana sekä kulttuuri- ja kirjastolautakunnan jäsenenä 2004–2008.

2001–2005 Aarnipuu toimi Seksuaalisen tasavertaisuuden Seta ry:n hallituksen puheenjohtajana.

Aarnipuu on ollut luottamustoimissa myös Sateenkaariperheet – Regnbågsfamiljer ry:n puheenjohtajana, Kansainvälisten ihmisoikeusasiain neuvottelukunnan ja ILGA-Europen (International Lesbian and Gay Association Europe) hallituksen jäsenenä sekä Helsingin yliopiston tasa-arvotoimikunnan jäsenenä ja opintotukilautakunnan asiantuntijajäsenenä. Aarnipuu on ollut myös Vasemmistoliiton puoluevaltuuston jäsen ja Helsingin Vasemmistoliitto ry:n piiritoimikunnan jäsen.

Aarnipuu työskenteli Helsingin yliopiston ylioppilaskunnan (HY) sosiaalipoliittisena sihteerinä vuosina 2003–2005 sekä kansanedustaja **Suvi-Anne Siimeksen** eduskunta-avustajana vuosina 2006–2007.

JULKAISUJA:

Sinivalkoisissa höyhenissä: Suomalainen drag. Helsinki: Like, 2010.

Trans: Sukupuolen muunnelmia. Helsinki: Like, 2008.

Ei ole miestä eikä naista: Queer-luenta keskiajan Euroopassa tunnettuja ristiinpukeutuvia pyhimyksiä kuvaavista teksteistä. Perustuu Helsingin yliopiston uskontotieteen laitoksella 2005 hyväksyttyyn pro gradu -tutkielmaan. Seta-julkaisuja 19. Helsinki: Seksuaalinen tasavertaisuus Seta, 2006.

Sateenkaariperheen ABC-kirja. Seta-julkaisuja 17. Helsinki: Seta, 2000 (3. tarkistettu painos 2006).

KUNNON IHMISET JA NE MUUT

Toiseuden ja vierauden tuntu voi rassata aika tavalla. Erikoista mutta aidostirankkaa on, jos oma keho on vieras. Transsukupuoliselle on. Olen tavannut mtf- transsukupuolisia (male to female), jotka pinasivat koulusta rokotus- ja lääkärintarkastuspäivinä, kun eivät voineet riisuutua väärän sukupuolen joukossa. Eräs tuntemani henkilö sai rakkovian, kun ei voinut käydä poikien vessassa yhteiskourulla. Yllättävän monelle on vastenmielistä huolehtia jalkovälin hygieniasta, kun siihen ylimääräiseen ja inhottavaan ei halua koskea. Ftm- transsukupuoliset (female to male) voivat kertoa vastaavia inhon tunteita esimerkiksi rintojen kasvua tai kuu-kautisista kohtaan – heille äärimmäisen ei-toivottuista asioista. Transsukupuolisuudesta on Suomessa puhuttu sen verran vähän, että ilmiö on useimmille outo. Mitä järkeä siinä on, että komea mies raapii leukakarvojaan toista tuntia voidakseen meikata? Ja miksi kaunis nuori nainen leikkauttaa hiuksensa, sitoo rintansa piiloon ja etsii räjäiset farkut jalkaansa? Nuo ulkoiset toiminnot ovat pintaa. Itse asia on syvemmällä. Ihminen vain tietää ja tuntee, että hän on syntynyt väärään kehoon ja tekee, mitä tehtävissä on. Yhteiskunnan hoitojärjestelmä on jo kauan sitten todennut, että mieltä ei voi muuttaa. Kehoa voi, tietyissä rajoissa. Ollaan toiseutta, toisenlaisia. Jotkut jaksavat selittää ystäville ja tutuille, mutta useimmat väsyvät jossakin vaiheessa.

Homoseksuaalisuus on hiljalleen saanut laajempaa hyväksyntää, jopa niin, että elokuvissa ja tv-sarjoissa näyttä jo olevan kiintiöhomot. Transihmiset saavat puolestaan vielä odottaa hyväksyntää. Olisi jo paljon, jos enemmistö ymmärtäisi, ettei transsukupuolisuudessa ole kyse seksuaalisuudesta eikä seksuaalisesta suuntautumisesta, vaan sukupuoli-identiteetistä ja oman ihmisyyden kokemisesta.

Olen usein miettinyt klassista kysymystä "Mitä Jeesus sanoisi?". Hänen toimintamallinsa olisi kai rakentaa ensin yhteyttä. Jeesus, publikaanien ja syntisten ystävä, jutteli oman aikansa hylkiöiden kanssa. Syömäri ja viininjuoja ei elänyt askeessissa, mikäli ateriyhteyden kautta pääsi lähelle ihmistä. Mainitut pilkkanimet tulivat hänelle luontoisetuna siinä sivussa. Entä millaista toiseutta mahtoi tuntea Samarian nainen, joka tuli kaivolle siihen aikaan, jolloin siellä suurella todennäköisyydellä ei ollut ketään? Tai Sakkeus, joka lypsi omaa kansaansa miehittäjävalan hyväksi? Hekin olivat niin sanottujen kunnan ihmisten yhteiskunnan reuna-alueella tai ulkopuolella, ja sitten sinne tuli muuan nasaretilainen, joka sanoi, että publikaanit ja portot sinne taivaaseen pääsevät ennen näitä kunnan ihmisiä. ■

Marja-Sisko Aalto

VAPAUTUKSEN TEOLOGIAA SUOMALAISITTAIN

Pauliina Kainulaisen *Missä sielu lepää* on kunnianhimoisen projektin manifesti. Kainulainen nimittäin tahtoo ratkaista post-modernin ihmisen ongelmat stressistä ja kaikenlaisesta vieraantumuksesta aina ilmastonmuutokseen saakka. Teoksessa kannetaan huolta ihmisestä, joka on kadottanut yhteyden pyhyteen ja omaan sieluunsa ja tämän myötä mukautunut länsimaiseen ajatteluun, jossa tehokkuus ja suoritus merkitsevät eniten. Kainulaisen ajatukset on helppo liittää *downshifting*- eli *leppoistamisen* käsitteeseen, jossa myös kehoitetaan hiljentymään ja irtaantumaan tehokkuusvaateista.

Missä sielu lepää ei kuitenkaan jää aikakauslehtien arjen hidastamista helpottavien kokkausvinkkien tasolle, sillä Kainulainen esittää hidastamisen seuraavan luonnollisesti kristillisen opin omaksumisesta. Platonilaisesta filosofiasta ja valistuksen aatteista oppinsa ottanut läntinen kristinusko on omaksunut luomakunnalle vahingollisen todellisuuskäsityksen. Tämä käsitys perustuu tarpeeseen luokitella ja hallita, ja se on Kainulaisen mukaan ollut luomassa kirkkoa, jonka tunnemme nykyisin; sitä, jonka ominaisuuksia ovat patriarkalisuus ja hierarkkisuus.

Maalailevalla kirjoitustyyllillään Kainulainen kuvaa niitä pitkän perinteen dualismeja, joihin kirkotkin ovat mielellään tarttuneet: mies/nainen, järki/tunteet, sielu/ruumis ja ihminen/luonto – noin esimerkkeinä. Kirkon sisällä näistä jaotteluista on muotoutunut toiseuttavan vallankäytön välineitä, joiden kautta uskonharjoitusta on päädytty kuvailemaan lähinnä opillisina pohdintoina ja tiedon hallintana. Tunteellinen mystiikka ja ruumiillisuutta korostava hartaudenharjoitus on sysätty syrjään, ja ajatus järkikeskeisestä, ruumiittomasta miessubjektista on pinttynyt kirkkoon.

Läntisen kirkon perinteessä pyhä on tehokkaasti niitetty pois luonnosta, ruumiillisuudesta, naiseudesta. Kainulaisen kuvailema ekofeministisen teologian todellisuuskäsitys on tunnettu jo monessa kristillisen maailman kolkassa – eikä viimeisenä länsinaapurissa – mutta suomalaisessa mentaliteetissa, jossa sanat ”eko” ja ”feminismi” ovat kulttuuriuhkia, mitään rakenteita ravistelevia ajatuksia ei ole kuunneltu eikä kuunnella, minkä jo eräs talonpoika kirveineen teki selväksi Köyliön suunnalla. Ekofeministises-

sä todellisuuskäsityksessä ihmisyyden ja luonto kaikkine ilmentymineen – mukaan lukien ruumiillisuus ja seksuaalisuus – nähdään tilana, jossa pyhän voi tavoittaa. *Missä sielu lepää* jatkaakin Kainulaisen aiemman tuotannon linjaa, jossa käsitellään feminismiä ja ekoteologian kysymyksiä.

Jopa Suomen evankelis-luterilainen kirkko on osallistunut keskusteluun niin kutsutusta uudesta spiritualiteetista, jossa yksilö kaipaa rakenteista vapaata mystiikan kokemusta. Kirkon downshiftaaminenkin sujuu ihan hyvin niin kauan, kun pysytään yksilön tulovastuussa kansantalouden kasvattajana, mutta tussahdtaa välittömästi siihen, kun keskustelu perheen ja sukupuolen rakenteista alkaa. Samat rakenteet kuitenkin pitävät yllä niin tulovastuuta kuin toisten huonompaa asemaa yhteiskunnassa tai perheessään.



Missä sielu lepää ei vain fiilistele mystiikankai- puulla ja kadotetulla pyhäkokemuksella, vaan Kainulainen liittää ne olennaisiksi kokemuksiksi patriarkalisesti järjestäytyneessä maailmassa ja täten myös politisoi ajatuksensa. Jos uskonnollisten yhteisöjen retoriikkaa eivät hallitsisi hierarkkiset erottelut, vallitseva järjestelmä joutuisi luopumaan toiseuttavan vallan välineistään. Kuvittele evankelis-luterilainen kirkko, jonka sisäistä ajatustenvaihtoa eivät jähmettäisi kysymykset siitä, kenen identiteetti voidaan hyväksyä. Tällöin nais- ja homokysymykset saattaisivat vihdoin väistyä yleisinhimillistä etiikkaa koskevien aiheiden tieltä.

Kokonaisuudessaan *Missä sielu lepää* on rauhallinen pohdinta siitä, millainen kristillisen ihmiskuvan tulisi olla. Samalla Kainulainen esittää kysymyksen siitä, kuinka ihminen voi tänä päivänä löytää yhteyden pyhään. Radikaaliin muutokseen pyrkiviä perusteesejä reunustavat rukoukset ja kuvailut pyhän tuntemuksista. Lopujen lopuksi tunnen lukeneeni hartauskirjan; onneksi kuitenkin hartauskirjan, joka tunnustaa kristinuskon kyvyn poliittisuuteen ja muutokseen. ■

Pauliina Kainulainen: *Missä sielu lepää*, Kirjapaja 2010, 132 s.

ELÄIMELLINEN TOISEUS

JOKAINEN EMPATIAAN KYKENEVÄ IHMINEN VOI SA-
MASTUA SYRJITYKSI TULEMISEEN TAI OIKEUDETTO-
MUUTEEN SYYSTÄ, ETTÄ ON VALTAAPITÄVISTÄ TOISTA:
ROTUA, SUKUPUOLTA, SUKUPUOLI- TAI SEKSUAALI-IDEN-
TITEETTIÄ, ETNISTÄ ALKUPERÄÄ, VAMMAINEN – MITÄ
NÄITÄ NYT ON. MUTTA KUINKA MONI EDES TULEE AJA-
TELLEEKSI SYRJINTÄÄ JA OIKEUDETTOMUUTTA, KOSKA
ON TOISTA LAJIA? NIINPÄ. OLLAPA ELÄIN.

Teksti: Heli Yli-Räsänen



1948 hyväksyttiin YK:n yleismaailmallinen ihmisoikeuksien julistus. Natsi-Saksan hyökkäyssota ja holokausti olivat nostaneet tietoisuuteen, että olemassa olevia ihmisoikeuksia ei oikeastaan kukaan valvo, ja siitä se ajatus sitten lähti. Ihmisoikeudet kuuluvat kaikille ihmisyyden perusteella syntymästä, mutta kaikki eivät synny ihmisiksi – toisen oikeus on toisen toiseus.

MURROSikäiset ITUHIPIT KESKITYSLEIRILLÄ

”Auschwitz alkaa siitä, kun ihmiset katsovat teurastamoa ja ajattelevat: Ne ovat vain eläimiä”, totesi Saksan juutalainen sosiologi ja filosofi **Theodor Adorno**. Ihmisoikeudet ovat jo olennainen osa ulkopoliitikassa ja kauppa-suhteissa, mutta eläinten oikeuksista on yhä vaikeaa keskustella vakavasti jopa maissa, joissa niitä edes nimellisesti on ilman hassun hauskoja viittauksia kettutyttöihin, hippeihin ja feministikasvisyöjiin. Kun perussuomalaiset ja kristillisdemokraatit tekevät obskuureja viittauksia oikeuteen astua avioon koiran kanssa tai Putte-possun äänioikeudesta, toisaalla käsitellään realistisia huolenaiheita eläinten asemasta yhteiskunnassa.

– Suomessa on tapana leimata vastarintaliikkeet nuorten kapinaksi, jotta niiden aset-

tamaan haasteeseen ei tarvitse vastata. Eläinoikeusliike kyseenalaistaa keskeisen yhteiskunnallisen tuotantokoneiston olemassaolon ja horjuttaa lisäksi kulttuurista käsitystä siitä, mikä eläin on, sanoo toimittaja ja Oikeutta eläimille -yhdistyksen tiedottajana toiminut **Akulina Saarikoski**.

– Monet eläinoikeusliikkeessä toimivat ihmiset ovat olleet mukana Suomessa 90-luvun alusta asti, eivätkä enää ole mitenkään nuoria. Suomessa liike on kuitenkin poikkeuksellisen nuori verrattuna esimerkiksi Englantiin, jossa ketunmetsästyksen vastainen liike on alkanut jo varhain 60-luvulla. Englannissa aktivistien keskimääräinen ikä alkaakin lähestyä keski-ikää, Saarikoski jatkaa.

ÄLYFASISMIA!

Miten tämä eri lajiin kuulumisen perusteella oikeutettu toiseutus on saanut alkunsa ja ennen kaikkea: miksi se voi niin helvetin hyvin valtioissa, joihin liitetään attribuuttina *sivists*? Haluan syllisiä!

– Kristinuskon kieltämättä jokseenkin ihmiskeskeinen usko. Luonnonhallinnan ajatus, ihmisen oikeus käyttää muuta luontoa hyväkseen on saanut liikaa sijaa kristinuskon tulkintojen kokonaisuudessa, sanoo teologina eko- ja feminis-

”

Auschwitz alkaa siitä, kun ihmiset katsovat teurastamoa ja ajattelevat: Ne ovat vain eläimiä.

tietuliitteillä profiloitunut tutkija, pappi ja teologian tohtori **Paulina Kainulainen**, ja painottaa kristinuskon *yhtä tulkintaa*. Valitettavasti se on se vallassa oleva tulkinta, mutta näinä aikoina on sattuneesta syystä hyvä tarkentaa, mistä kaikesta puhutaan termin ”kristinuskon” alla. Mutta ennen ryntäämistä googlettaamaan interveppiin eromispalvelua kristinuskosta on syytä mainita muutkin sylliset.

– Läntisen kulttuuripiirin tapa aliarvostaa eläimiä juontaa juurensa myös antiikin dualistiseen ja hierarkkiseen ajatteluun, muun muassa platonismiin. Siinä mieli on ainoa tosioleva, jolloin ruumiillisuus, maa ja luonto saavat alistetun aseman. Ihminen on pitkään määritellyt sen mukaan, mi-

ten hän eroaa eläimestä, esimerkiksi järjen katsotaan oikeuttavan ihmisen hallitsevan aseman suhteessa eläimeen, Kainulainen jatkaa.

Myös Saarikoski pu-reutuu järjen oikeutuksen problematiikkaan.

– Meidän tulisi laajentaa eettinen vastuu koskemaan kaikkia olentoja, jotka ovat kykeneviä kokemuksellisuuteen. Eettisen suhteen perustana älyllisyys tai kielitaito ovat hyvin puutteellisia mittareita. Eihän vallitsevassa etiikassa vastuusuhte muutu ihmistenkään välillä, oli sitten kyseessä vaikeasti kehitysvammainen ihminen tai puhumaton lapsi – ja tätä rinnastusta ei kannata matalaotsaisesti ymmärtää väärin, se vain tyrehtyttäisi keskustelun. Kun ymmärrämme eettisen suhteen mitta-

”

Suomessa on tapana leimata vastarintaliikkeet nuorten kapinaksi, jotta niiden asettamaan haasteeseen ei tarvitse vastata.

rit laajempina, joudumme ajattelemaan etiikan perusteen uudestaan. Eettisen suhteen perustaa se, että vastassamme oleva olento on kykeneväinen kokemukseen maailmasta. Kun siis katsot eläintä, se katsoo sinua takaisin. Vuorovaikutuksen tulisi olla eläinsuhteemme perusta, Saarikoski pohtii.

MIHIN UNOHTUI VARJELU?

Vaikka Kainulainen aiemmin mainitsikin kristinuskon osuudesta vallitsevan luontoa ja eläimiä toiseuttavan maailmankuvan kehity-

tymiseen, hän ammentaa myös ratkaisuja ongelmaan samaisesta uskosta, sen eri tulkinnasta tosin.

– Huolenpito eläimestä on tärkeä osa kristinuskoa, siltä pohjalta on välttämätöntä kritisoida esimerkiksi nykyisen tehokotieläintuotannon tapaa aiheuttaa eläimille kärsimystä. Eläimen ja yleensä luonnon pyhyiden taju on kadoksissa, se tulee löytää takaisin kristinuskossakin. Ekoteologinen kristinuskon suuntaus on nostanut esiin Raamatun ja traditi- on sellaisia puolia, jotka korostavat kaiken luo-

dun, myös eläinten arvoa itsessään, esimerkiksi mainittakoon Jobin kirja, mystiikan traditio, ja jo toisessa luomiskertomuksessa ihmisen asetetaan viljelemään ja varjelemaan kaikkea luotua, Kainulainen arvioi.

Tai sitten varjelu on valikoivaa, ja yleensä se perustuu siihen, mitä ihminen siitä hyötyy.

– Tällä hetkellä tuotantoeläimet nähdään välineellisenä tuotantoyksikköinä, joilla ei ole elämää yksilönä. Esimerkiksi lemmikkieläinten kohdalla tilanne on toinen, ja ihmiset ymmärtävät lem-

mikkiensä yksilöllisyyden ja persoonallisuuden. Sika on kuitenkin kokemusmaailmaltaan hyvin koiraa muistutava eläin. Suhtautuminen eri eläinlajeihin on siis myös erilaista, Saarikoski sanoo.

VAIN IHMISEN YKSILÖNARVO?

Nykyisellä kasvavalla kulutuksella ja kulutustottumuksilla on turha haikailla 50-luvun suomalaiseseen maalaisidylliin, jossa Mansikilla oli ihmiselle kyllä välinearvo mutta myös mahdollisuus lajityypilliseen elämään.



Tilanne, jossa eläimeltä riisutaan täydellisesti yksilöarvo vertautuu hyvin tilanteisiin, joissa ihmiskunta on riisunut toisilta ryhmiltä yksilöarvon.

”

Luomakunta on pyhä, ja siihen, mitä ihminen pitää pyhänä, hän suhtautuu kunnioittaen ja suojelee sen koskemattomuutta.

– Eläimiä suljetaan nykyään yhä suurempiin yksiköihin, joissa niillä ei ole enää minikäänlaista mahdollisuutta arvokkaaseen elämään. Voidaan sanoa, että eläimet ovat näissä oloissa elossa, mutta ne eivät elä, Saarikoski toteaa ja jatkaa.

– Tilanne, jossa eläimeltä riisutaan täydellisesti yksilöarvo vertautuu hyvin tilanteisiin, joissa ihmiskunta on riisunut toisilta ryhmiltä yksilöarvon. Samanlaista yksilöarvon riisumista voidaan nähdä nykypäivänä esimerkiksi Euroopassa suhtautumisessa laittomiin siirtolaisiin tai romaneihin, Saarikoski kritisoi.

Esimerkki monien joukossa siitä, miten jonkin ryhmän toiseuttaminen mahdollistuu kyseisen ryhmän jo valmiiksi heikommista lähtökohdista – miten puolustaa itseään, jos on köyhä, ei ole ääntä ja niin edelleen. Ihmisarvosta puhutaan luovuttamattomana ja pyhänä kristinuskon diskurssissa, koska se on annettu jokaiselle, ja se on riip-

pumaton muusta elollisesta, mutta voiko käsitystä ihmisarvosta laajentaa elämänarvoon, luodunarvoon?

Kainulainen uskoo, että Raamatun ja mystiikan teologian kokonaisvaltaisen maailmankuvan puitteissa on mahdollista ajatella, että luomakunta on pyhä, sillä Jumala luojana ja Pyhänä Henkenä on siinä läsnä.

– Siihen, mitä ihminen pitää pyhänä, hän suhtautuu kunnioittaen ja suojelee sen tiettyä koskemattomuutta. Pyhydentaju rajoittaa ihmisen ahneutta. Tämän tulee koskea myös eläimiä: eläin ei ole kone kuten mekanistinen maailmankuva väittää. Eläintä ei saa kohdella miten vain ihmisen hyödyn tai mukavuudenhalun vuoksi, Kainulainen painottaa.

HUKUMMEKO HUOMAAMATTA KARITSAN VEREEN?

– Erilaiset ekoteologian painotukset rikastavat kristinuskon kuvaa. Jos maailmaa tarkastellaan

kokonaisvaltaisemmin, mystiikan tai panenteistisen* jumalakäsityksen kautta, ei ole enää syytä korostaa eroja, vaan sitä, mikä luodussa on yhteistä, ja miten olenaisesti luodut kuuluvat yhteen, Kainulainen tiivistää.

Saarikoski arvioi, että eläinkysymys on yksi keskeisimmistä eettisistä kysymyksistä, joka on ratkaistava, jotta edes voidaan ajatella muita suuria eettisiä kysymyksiä.

– Suomessa tapetaan tällä hetkellä vuodessa 50 miljoonaa eläintä. Keskeisin ongelma eläintuotannossa ei ole tappaminen, vaan elämän tuottaminen ainoastaan tappamisen vuoksi. Kahlaamme veressä, mutta sitä ei edes

huomaa, koska eläintuotanto on siistitty luttuihin halleihin ja teurastamoihin, hän sanoo.

Suomessa eläinoikeusliikkeen suurin saavutus onkin ollut tuoda eläinteollisuuden todellisuus kuvamateriaalin muodossa ihmisten näkyville mediaan. Useat maataloustuottajat ja turkistarhaajat syyttivät kuvanneita aktivisteja luvattomasta tunkeutumisesta alueelle, tilojen hygieniavaatimusten vaarantumisesta – hui, tuotantotehokkuus vaarantui inhimillisyyden nimissä!

Entä elämän pyhyys ja arvokkuus? Kuka vielä muistaa, että kaiken, minkä teette yhdelle näistä pienimmistä, sen te teette... ■

* Panenteismi on eri asia kuin panteismi eli ajatus luonnosta itsestään jumalallisena. Panenteismissa korostuu Luojan läheinen läsnäolo luodussa, mutta Jumalan perimmäinen toiseus ja mysteeri säilyy.

”

Keskeisin ongelma eläintuotannossa ei ole tappaminen, vaan elämän tuottaminen ainoastaan tappamisen vuoksi.

IT WON'T GET BETTER

KESÄLLÄ 2010 SUOMI SAI ENSIMMÄISET VIHAPUHEEN MARTTYYRINSÄ, KUN HELSINGIN PRIDE-KULKUEESEEN HYÖKÄTTIIN PIPPURISUMUTTEIN JA HELSINGIN SETAN RAKENNUSTA SABOTOITIIN. TAPAUSTEN JÄLKEEN NETTIKESKUSTELU ON MENNYT VAIN HULLUMMAKSI.

Teksti: Jami Järvinen

Kuluneena vuonna vihapuhe on ruumiillistunut väkivallaksi ja tihti ensimmäisen kerran sitten 1930-luvun lapualaisaikojen. Hivenen naurettavan Pride-kaasuiskun lisäksi vuoden mittaan on töhritty ainakin sekä Helsingin Setan että Oulun

yliopiston ylioppilaskunnan rakennusta natsisymbolein. Mutta vielä on matkaa kulttuurien yhteentörmäykseen. Suomessa raskainkaan kansankiihotus ei tunnu karkaavan netin ulkopuolelle.

Mutta voisiko se?

LASSIE PALAA KONTULAAN

Tähän mennessä väkivalta ja sillä uhkaaminen on ollut oudon preemptiivistä. Sitä ovat harjoittaneet tahot, joiden poliittisen siiven äänekkäimmät puhujat ovat toittaneet ole-

vansa huolissaan yhteiskuntarauhasta.

Jussi Halla-ahon tapaiset kulttuurideterministit ovat povanneet, että tietynväristen islamuskoisten ihmisten maahantulo johtaa melakoihin ja palaviin lähiöihin. Tänään Rinkeby, huomenna Kontula, sa-



noo eiralainen tutkija, ja jättää arvoitukseksi, kenen pitäisi Itä-Helsingissä polttaa ja mitä. Ja ennen kaikkea miksi.

Ksenofobiireissä vaiaetaan hyvin huolellisesti, etteivät maahanmuuttajat itse asiassa ole se ongelma, vaan heitä vastustavat suomalaiset – joita maahanmuuttokriitikot kiihottavat tekemään pahojaan.

Homoista sentään ei arvella, että he olisivat uhkaamassa kenenkään ruumiillista koskemattomuutta. Heistäkin muutama julkikristitty on todennut, että mikäli pysyisivät kaapeissaan olemassa aivan muita kuin ”elitistejä”, ketään ei pahoinpideltäisi homoutensa takia.

Kaikesta päätellen homot ja maahanmuuttajat pitäisi pukea burkaan, jotta heidän oma laatuisuutensa ei näkyisi niin räikeästi ja houkuttelisi meitä normikansalaisia tuhoamaan heidän omaisuuttaan tai jopa pieksemään heidän fyysisiä henkilöitään.

MIKSI JEPPE VIHAA?

Vihapuheen toimintaa on yritetty eritellä, mutta tulokset ovat olleet heikkoja.

Jos ”suomalaisista elämäntavoista” öyhöttävien nettitrollien älyttömään demagogiaan ei tartuta, se leviää pensaspalon lailla koko blogosfääriin. Uuden Suomen ja Iltalehden tapaiset mainosmediat hyödyntävät kansalliskiihkoa mielihyvin, sillä bannerikauppa käy sitä paremmin, mitä enemmän espoolaiset insinöörit klikkaavat viimeisintä ”viherfemakoiden mokutusskandaalia”.

Ja jos siihen sittenkin tartutaan, se saa yhtäkkiä aseman oikeana puheenvuorona.

Keskustelussa monikulttuurisesta 2000-luvun Suomesta joutuu siitä eteenpäin väittelemään ihmisten kanssa, joiden mielestä ”neekerä” saa sanoa neekeriksi, ja muslimit ovat pedofiilejä” on täysin valdi argumentti.

Pahinta koko asiasa on se, että vihapu-

heen vastustajat – vaaleanpunaiset humanistit vihreine sydämineen – kiihottavat itsensä vihaan kohdatessaan vastustajansa sankan typeryyden. Pitäisi muistaa, että trolli on trolli myös siviilissä.

EX OCCIDENTE LUX

Eräs vastaus voisi olla kopioitavissa Yhdysvalloista. Amerikkalaiset ovat oman teekutsuliikkeensä kanssa törmänneet tilanteeseen, jossa vainoharhaiset rasistit, ongelmalähiöiden ”valkoinen roskaväki” sekä yliopistotason liberaarit pelaavat samassa joukkueessa. Edes ka-

rismaattisen presidentti **Obaman** kannattajakunta ei ole pystynyt vastaamaan aggressiiviseen huutamiseen.

Koomikot **Jon Stewart** ja **Stephen Colbert** järjestivät parodisen *Rally to Restore Sanity/Keep Fear Alive* -tapahtuman Washington D.C:ssä tavoitteenaan osoittaa vihanlietsonnan häviävän sittenkin ironialle. He värväsivät mukaan tavattoman joukon artisteja, koomikkokollegoita ja muita äärioikeiston paranoiaan tympääntyneitä esiintyjä. Jopa Tähtien Sodan robotti R2-D2 otti osaa.

Raamattu-
matkailijoiden
Matkapaikka



Nyt netissä
matkapaikka^{FI}



**TULE
MUKAAN**

TOIMINTAAN!

 **CHANGEMAKER**

► Liity **CHANGEMAKERIIN** ja muuta maailmaa: www.changemaker.fi

► Tilaa **KIRKON ULKOMAANAVUN** uutiskirje tai tule vapaaehtoiseksi: www.kirkonulkomaanapu.fi



KIRKON ULKOMAANAPU

Sosiaalisen median myötä kutsu levisi kaikkialle Yhdysvaltoihin ja lopullinen osanottajamäärä oli 215 000 ihmistä. Yli tuplasti enemmän kuin miehenosoituksen esikuvana olleessa maahanmuuttokriitikko **Glenn Beckin** *Restoring Honor* -tapahtumassa.

Englantilainen *The Guardian* -lehti pohti, mitä tapahtumalla piti saavuttaa – ja mitä sillä saavutettiin: "[S]e oli hauska päivä, jos ei mitään muuta. Mutta se oli myös jotain tärkeää. Kun on seurannut lähes kaksi vuotta Beckiä ja teekutsuliikettä järjestä-
mässä huomiota saavia

tempauksia, voi näyttää, että he eivät ole ainoat, jotka voivat tehdä niin; ja että ihmiset haluavat saada äänensä kuuluviin, mutta heidän ei tarvitse huutaa niin teh-
däkseen."

Konservatiivienkyrölle huutamisen sijaan tätä ideaa sopisi koettaa myös Suomessa. ■

Jami Järvinen

WAREBORG. BLOGSPOT. COM

MIES VS. TODELLISUUS

Lokakuussa 2010 Teknillisen korkeakoulun opiskelija **Tomi Kuuslahdelle** kävi ikävästi ilmi, ettei häntä ole olemassa.

Blogissaan nimimerkillä Wareborg kirjoittava Kuuslahti on tuonut esiin edustamansa Piraattipuolueen teemoja teknisestä singulariteetista feministien ylivaltaan. Poleeminen tyyli on herättänyt närää toisissa piraateissa, jotka selvittivät Kuuslahden henkilötiedot TKK:n opiskelijarekisteristä ja Suomen väestökirjanpidosta. Kummassakin tapauksessa tulos oli negatiivinen: Tomi Kuuslahtea ei virallisesti ollut olemassa.

Kuuslahti kertoo, että hän on Piraattipuolueen menettelytavan vuoksi menettänyt Facebook-ystäviä ja jopa mahdollisen tyttöystävän. Aatetovereihinsä pettynyt Kuuslahti arvelee joutuneensa kahden olemassaolotason loukkaukseen. "Wareborg-todellisuudeksi" kutsumassaan maailmankaikkeudessa hän on olemassa ja hänen lähikauppansa on Otaniemen K-Extra. "Internet-todellisuudessa" häntä ei ole olemassa ja K-Extrakin on sulkenut ovensa.

"Wareborg-todellisuuden" kutistuttua liian pieneksi Itä-Espoossa edessä on turvapaikanhaku Vantaalta. Rinnakkais-todellisuuteen syntyminen on toiseutta vaikeimmillaan. ■

LIITY PAPPISLIITON OPIKELIJÄSENEKSI!

Opiskelijajäsenyys on
ilmainen.

Mitä saat?

- neuvontaa ja koulutusta työllisyysasioissa
- Crux-lehden postiluukkuusi seitsemän kertaa vuodessa
- matkavakuutuksen
- mahdollisuuden hakea matka-apurahaa

Lisäksi voit liittyä Erityiskoulutettujen
työttömyyskassaan erillistä korvausta vastaan.

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

TIMO HÄNNIKÄINEN SEIKKAILEE

Teksti: Jami Järvinen
Kuvitus: Saara Hannus

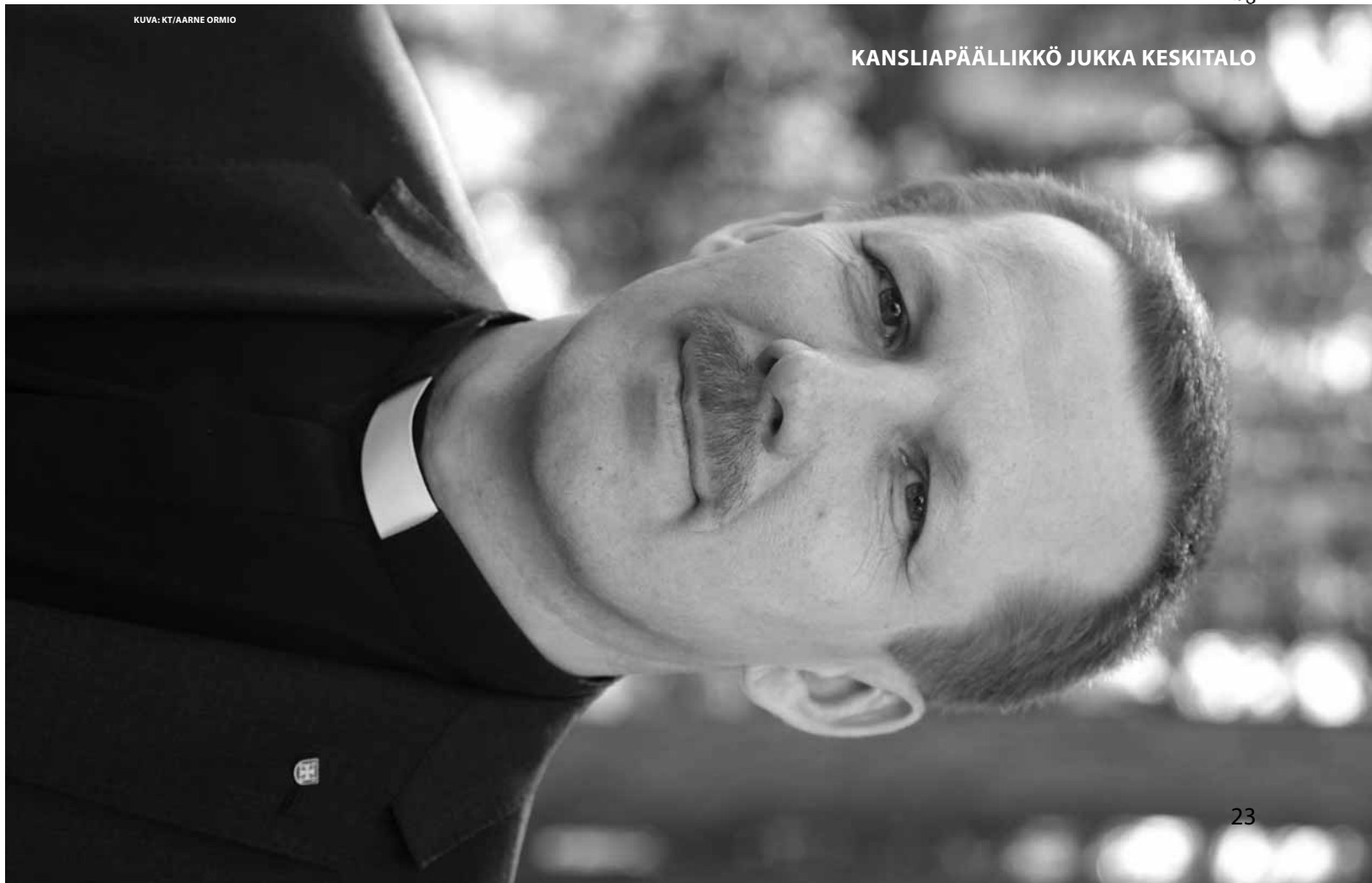




KIRKKONEUVOS LEENA RANTANEN

KUVA: KT/MARKKU PIHLAJA

KIRKKONEUVOKSET KERÄILYKUVISSA



KANSLIAPÄÄLLIKÖ JUKKA KESKITALO

KUVA: KT/AARNE ORMIO

” We are born naked and the rest is drag.”

RuPaul